

2. Jak należy oceniać ewentualny charakter nadużycia w przypadku, gdyby Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że ograniczenie handlu równoległego z przytoczonych powyżej powodów nie zawsze stanowi nadużycie, gdy jest ono dokonane przez przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą.

W szczególności:

- 2.1 Czy właściwym jest stosowanie kryterium procentowego przekroczenia normalnego spożycia krajowego lub kryterium szkody, jaką ponosi przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą w odniesieniu do ogólnego obrotu i ogólnego zysku. W przypadku odpowiedzi twierdzącej, jak należy określić poziom procentowy przekroczenia i wysokość poniesionej szkody — która przekłada się na procent ogólnego obrotu i zysku — powyżej którego rozpatrywane zachowanie staje się nadużyciem.
- 2.2 Czy należy podążać tokiem rozumowania opartym na wyważaniu interesów i — jeśli tak — jakiego rodzaju interesy należy wziąć pod uwagę.
- Dokładniej rzecz ujmując:
- czy ma tu znaczenie fakt, iż pacjent-odbiorca końcowy czerpie ograniczoną korzyść finansową z handlu równoległego; oraz
 - czy i w jakim stopniu należy wziąć pod uwagę interes organów ubezpieczeniowych w zdobywaniu tańszych leków.
- 2.3 Jakie kryteria i założenia należy uznać za właściwe w niniejszej sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-480/06)

(2007/C 20/14)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: X. Lewis i B. Schima)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że zezwalając Landkreise Rotenburg (Wümme), Harburg, Soltau-Fallingb. i Stade na bezpośrednie

zawarcie z Stadtreinigung Hamburg umowy o unieszkodliwianie odpadów z pominięciem wspólnotowego ogłoszenia o zamówieniu i trybu procedury otwartej lub ograniczonej, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na podstawie art. 8 w związku z tytułem III do VI dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (!)

- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 18 grudnia 1995 r. cztery Landkreise (okręgi administracyjne) Dolnej Saksonii zawarły z Stadtreinigung Hamburg, jednostką prawa publicznego, umowę o świadczenie usług unieszkodliwiania odpadów. Umowa została zawarta bez przeprowadzenia postępowania w zakresie udzielania zamówień publicznych i z pominięciem europejskiego ogłoszenia o zamówieniu.

Landkreise są instytucjami zamawiającymi a wskazana umowa jest pisemną umową o odpłatne świadczenie usług. Umowa ta przekracza próg, od którego uzależnione jest zastosowanie dyrektywy 92/50/EWG i jest wobec tego, zdaniem Komisji, objęta zakresem stosowania dyrektywy.

Fakt, że Stadtreinigung Hamburg jest sama instytucją zamawiającą nie zmienia zdaniem Komisji okoliczności, że wskazana umowa jest objęta zakresem stosowania dyrektywy 92/50/EWG: jak wyraźnie rozstrzygnął Trybunał, dyrektywy w dziedzinie zamówień publicznych mają zastosowanie również, gdy instytucja zamawiająca zamierza zawrzeć na piśmie, z jednostką formalnie odrębną i niezależną od niej w zakresie podejmowania decyzji, umowę przewidującą wynagrodzenie.

Wobec tego brak jest zdaniem Komisji jakiegokolwiek okoliczności uzasadniającej bezpośrednie udzielenie omawianego zamówienia, w trybie procedury negocjacyjnej, bez uprzedniego ogłoszenia o zamówieniu.

Komisja stwierdza, że nie może zgodzić się z tezą rządu niemieckiego, w świetle której, niezależnie od wybranej formy prawnej, współpraca gminna, jako emanacja prawa do autonomii wspólnot lokalnych, nie jest objęta przepisami o zamówieniach publicznych. Skutkiem prawa do autonomii wspólnot lokalnych nie może być bowiem przyzwolenie na naruszanie przez wspólnoty lokalne przepisów o zamówieniach publicznych. Gdy wspólnoty lokalne zawierają umowy o świadczenie usług z innymi jednostkami, niezależnie od tego czy te ostatnie są instytucjami zamawiającymi czy też nie, do umów tych mają zastosowanie przepisy o zamówieniach publicznych. Komisja dodaje, że rząd niemiecki nie był w stanie wykazać, że z powodów technicznych omawiane usługi mogły zostać powierzone wyłącznie konkretnemu usługodawcy.

Komisja stwierdza zatem, że zezwalając na bezpośrednie zawarcie umowy o świadczenie usług unieszkodliwiania odpadów, z pominięciem procedury udzielania zamówień publicznych i wspólnotowego ogłoszenia o zamówieniu, Republika Federalna Niemiec naruszyła zobowiązania, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy 92/50/EWG.

(¹) Dz.U. L 209, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-483/06)

(2007/C 20/15)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: L. Pignataro, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Włoska wyłączając spod zakazu sponsorowania imprezy lub działań prowadzonych w jej ramach, w przypadku gdy odbywa się ona wyłączenie na terytorium państwa włoskiego, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy 2003/33/WE (¹);
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ustawodawstwo włoskie wprowadza odstępstwo od zakazu sponsorowania ustanowionego w art. 5 ust. 1, które nie zostało przewidziane w dyrektywie 2003/33/WE.

(¹) Dz. U. L 152, str. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden w dniu 27 listopada 2006 r. — Fiscale eenheid Koninklijke Ahold NV przeciwko Staatssecretaris von Financiën

(Sprawa C-484/06)

(2007/C 20/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fiscale eenheid (jednostka wyodrębniona dla celów podatkowych) Koninklijke Ahold NV.

Strona pozwana: Staatssecretaris von Financiën.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zaokrąglenie kwoty podatku od wartości dodanej jest regulowane wyłącznie przez prawo krajowe czy też stanowi ono — w szczególności w świetle art. 2 ust. 1 i 2 pierwszej dyrektywy (¹) i art. 11 część A ust. 1 lit. a) oraz art. 22 ust. 3 lit. b) zdanie pierwsze (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2004 r.) i ust. 5 szóstej dyrektywy (²) — zagadnienie objęte zakresem prawa wspólnotowego?
- 2) Jeżeli hipoteza druga pytania pierwszego jest prawidłowa: Czy z przywołanych przepisów dyrektyw wynika, że państwo członkowskie jest zobowiązane do dopuszczenia stosowania metody zaokrąglenia do wartości pozycji faktury w dół również wtedy, gdy faktura lub deklaracja obejmują różne pozycje?

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady 67/227/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych (Dz.U. L 71, str. 1301).

(²) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1).